

[Albertsen.]

tion over for dette lovforslag, et meget stort antal appeller og skriftlige henvendelser og en stor demonstration her uden for Christiansborg. Men det har ikke påvirket regeringspartierne eller ministeren så meget som en tøddel. Uanset den allerbedste vilje fra oppositionen til at forhandle om andre løsninger har flertallet kun kendt ét ord, nemlig nej. Der skulle skæres 50 mill. kr. væk i statsstøtte til vuggestuer, børnehaver og fritidshjem; hvis vi ikke ville gå med til det, måtte vi finde andre sociale felter, hvor nedskæringen skulle placeres, og det har vi ikke anset som vores opgave.

Vi er jo under denne regering blevet vant til, at når de tre partier er blevet enige, har det næsten været umuligt at komme igennem med forhandlinger. Det kan føles ubehageligt, fordi alle og enhver, der kender dette hus, ved, at ikke mindst på det sociale område har der været tradition for, at man tilstræbte at skabe en bred enighed om tingene; det har ikke været lad-sig-gørligt under den nuværende regering, ej heller med dette lovforslag.

Vi vil også gerne sige, at lovforslaget som sådant efter vor opfattelse står i diametral modsætning til de tilsagn, der blev givet af statsministeren ved tingets åbning, om, at der ikke skulle foretages nedskæringer eller besparelser, der ville forringe den sociale eller kulturelle standard. Dette lovforslag medfører efter vores bedste skøn en virkelig forringelse af både den sociale og den pædagogiske standard uanset de ændrede indtægtsgrænser for tildeling af halve og hele fripladser. Mange familier med beskedne indtægter skal nu yde langt større beløb, for at deres børn stadig væk kan frekventere børneinstitutioner.

Forholdet er det, som jeg allerede oplyste ved førstebehandlingen, at samtidig med at staten nedsætter sin refusion, følger der meget betydelige stigninger i børneinstitutionernes løn- og materialeudgifter, og de samlede takstforhøjelser bliver derfor overordentlig mærkbare. En familie med to børn i vuggestuer skal efter 1. april i år betale 1.700 kr. mere pr. år for hvert vuggestuebarn, altså i alt 3.400 kr., hvis det drejer sig om to børn, der er anbragt i vuggestuer. Ja, der er endog eksempler på, at forhøjelsen vil andrage 2.400 kr. pr. barn pr. år for et vug-

gestuebarn. Det vil altså sige, at hvis en familie har to børn at anbringe i en sådan institution, vil merudgiften blive knap 5.000 kr. pr. år. Så kan statsministeren og så kan „støvsugerbanden“ komme til denne familie og sige, at vi ikke har svækket den sociale standard.

Hvis det ikke var bitter alvor og sørgelige realiteter, ville man nærmest kunne smile lidt ad VKR-folkenes tyndbenede og gennehullede argumenter på dette område. Nu må man dybt beklage, at regeringspartiernes repræsentanter har bundet sig på hænder og fødder til dette lovforslag, som vi må betragte som et spark til børn og unge, til kvinderne og til erhvervslivet. Det er, som fremført af deputationer, samfundsfjendsk, det er asocialt, og det er børne- og kvindefjendsk for at citere den karakteristisk, som de 67 landsomfattende protesterende organisationer har givet, og som mit parti ganske deler.

Nu kunne man sige: græder ej, børnlille, ulykkerne varer ikke så længe. Meget få er i tvivl om, at denne regerings dage er talte, og jeg kan på socialdemokratiets vegne sige, at en kommende socialdemokratisk regering agter at føre denne lovgivning tilbage til det grundlag, som indtil nu har været gældende, og ophæve nedsættelsen af refusionerne.

Vi har samtidig anledning til at præcisere, at vi har det syn, at ophold på børneinstitutioner i princippet bør være gratis, og vore politiske og økonomiske bestræbelser vil sigte mod dette mål. Der er ganske vist under udvalgsarbejdet fremkommet materiale, som jeg har forstået man nu i nogen grad vil anføre som bevis på, hvilken frygtelig tanke det ville være at indføre det her fremdragne princip, idet man fortæller os, at 100 pct. dækning af behovet for vuggestuer, børnehaver og fritidshjem ville koste et kæmpebeløb på 8,6 milliarder kr. Nu er det jo opstillet ud fra den forudsætning, at der skulle være 100 pct. dækning for alle tre kategorier, men det er der ingen mennesker der drømmer om at realisere. Hvis jeg skulle skønne om behovet for disse tre kategorier, således forstået, at de forældre eller enlige forsørgere, der ønsker deres børn eller barn anbragt i institution, kunne få det, så ville jeg skønne, at 20-25 pct. på vuggestuer og 80 pct. i børnehaver og 25 pct. på fritidshjem er betydelig mere realistisk at gå ud